

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinioho, Ph.D., v právní věci žalobce: **Moravský rybářský svaz, z. s.**, se sídlem Brno, Soběšická 83, zastoupeného Mgr. Petrem Kubickou, advokátem se sídlem Brno, Kobližná 19, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 65/17, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Bílé Karpaty s. r. o.**, se sídlem Praha 10, Fr. Diviše 944, zastoupené Mgr. Petrem Vodehnalem, advokátem se sídlem Praha 1, Havlíčkova 1680/13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. 79864/2014-MZE-16231, sp. zn. 1RM27388/2014-16231,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 2. 12. 2014, č. j. 79864/2014-MZE-16231, sp. zn. 1RM27388/2014-16231, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Petra Kubici do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 17. 9. 2014, č. j. KUZL 26717/2014, sp. zn. KUSP 26717/2014 ŽPZE-VP, jímž byla vodní nádrž „Lubná“ nacházející se na pozemcích parc. č. st. 612/1, parc. č. st. 612/2 a parc. č. 3375 v katastrálním území Suchá Loz a parc. č. st. 629/8, parc. č. st. 629/9, parc. č. st. 629/10, parc. č. st. 629/11 a parc. č. 5608 v katastrálním území Korytná vyňata z rybářského revíru Olšava 2A č. 461 110 (vyhlášeného rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 28. 1. 1993, č. j. 201/109/93-310), na kterém zůstal i nadále výkon rybářského práva povolen žalobci.

[2] Krajský úřad rozhodl na žádost osoby zúčastněné na řízení Bílé Karpaty s. r. o. coby vlastníka rybníka (vodní nádrže „Lubná“) dle § 4 odst. 6 zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů, dle něhož lze změnu rybářského revíru provést mj. na žádost vlastníka rybníka. Žalobce během správního řízení namítal, že vodní nádrž „Lubná“ není rybníkem ve smyslu § 2 písm. c) zákona o rybářství a žádosti proto nebylo možné vyhovět. Správní orgány se s touto námitkou neztotožnily. Naopak měly za to, že dotčená vodní nádrž, tvořená vodní plochou a vodním dílem – hrází přehrazující vodní tok nebo údolí, je rybníkem ve smyslu shora citovaného ustanovení a jeho výlučným vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce předně uvedl, že stav věci, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, dílem nemá oporu v důkazech shromážděných ve spise a dílem je s těmito důkazy v rozporu.

[4] Konkrétně pak tuto výtku žalobce uplatnil, po stručné rekapitulaci relevantní právní úpravy (§ 4 odst. 1, 2, 3 a 6 zákona o rybářství), ve vztahu k závěru správních orgánů o osobě zúčastněné na řízení coby vlastníkovu vodní nádrže „Lubná“. Jak totiž vyplývá z katastru nemovitostí, již v době podání žádosti osoby zúčastněné na řízení byl pozemek parc. č. st. 629/9 v katastrálním území Korytná, na němž se předmětná vodní nádrž zčásti nachází, ve společném jmění manželů V. a M. J. Osoba zúčastněná na řízení tak nebyla výlučným vlastníkem vodní nádrže a souhlas manželů s vynětím předmětné vodní nádrže z rybářského revíru předložen nebyl.

[5] Nezákonnost rozhodnutí spatřoval žalobce i v tom, že bylo vydáno v době, kdy žalobci svědčilo právo užívání vodní nádrže „Lubná“ na základě nájemní smlouvy č. 4.3/OPM UH/43/2009 předložené samotnou osobou zúčastněnou na řízení, a to až do 31. 12. 2014. Před uplynutím doby trvání nájmu nemohla být vodní nádrž vyňata z rybářského revíru.

[6] Závěry správních orgánů, že vodní nádrž „Lubná“ je rybníkem, jsou nepodložené a nepřezkoumatelné. Rozporuplnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí je zřejmá již z toho, že sám krajský úřad sdělil, že vodní nádrž „Lubná“ je tvořena vodní plochou a vodním dílem, hrází přehrazující vodní tok nebo údolí, tedy nikoliv hrází rybníka. Správní orgány neopatřily žádné důkazy jako např. stavební povolení, kolaudační rozhodnutí, povolení k nakládání s vodami nebo manipulační řád, ze kterých by bylo možné zjistit skutečný účel zbudování vodní nádrže „Lubná“. K argumentaci žalovaného, že ze shora citované nájemní smlouvy vyplývá, že se jedná o vodní nádrž určenou především k chovu ryb, je třeba namítnout, že vodní nádrž „Lubná“ byla přenechána za účelem druhotného využití – extenzivního chovu ryb a sportovního rybolovu. V návaznosti na uvedené je zcela důvodná otázka, jaký je účel prvotního využití vodní nádrže „Lubná“, když chov ryb a sportovní rybolov představují až její využití druhotné. V dosavadním průběhu řízení nebyl vůbec zjišťován účel prvotního využití vodní nádrže „Lubná“. Závěr správních orgánů, že se jedná o rybník, je předčasný a důkazně nepodložený.

[7] Na základě právě uvedeného žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[8] S odkazem na své rozhodnutí žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 24. 3. 2015 předně uvedl, že vodní nádrž „Lubná“ je samostatnou věcí, jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení. Jelikož byla samostatnou věcí před nabytím účinnosti nového občanského zákoníku, zůstává podle jeho přechodných ustanovení samostatnou věcí i nadále (§ 3054 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Tomuto názoru přisvědčuje i ta skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení je jako vlastník zapsána rovněž na listu vlastnictví č. 972 pro katastrální území Suchá Loz. V katastru nemovitostí se evidují pouze části vodního díla, a sice hráze. Kopie dotčeného listu vlastnictví je součástí správního spisu. Vypořádání se vlastníka vodní nádrže a vlastníka vodní nádrží zastavených pozemků není předmětem správního řízení a je třeba je řešit soukromoprávními prostředky.

[9] V napadeném rozhodnutí jsou uvedeny všechny důvody pro závěr, že vodní nádrž „Lubná“ je rybníkem dle § 2 písm. c) zákona o rybářství. Tyto důvody jsou podloženy ve spise obsaženými důkazy. Z podkladů jednoznačně vyplývá, že u vodní nádrže „Lubná“ lze regulovat její vodní hladinu (včetně možnosti jejího vypouštění), že je tvořena hrází, nádrží a dalšími technickými zařízeními (jako příklad lze uvést měrnou šachtu patního břehu, výpustní objekty či výpustní objekt odpadního potrubí této šachty). Vodní nádrž „Lubná“ tak nepochybně naplňuje všechny definiční znaky rybníka. Využití vodní nádrže pro realizaci rybníkářství je v souladu s manipulačním řádem vodního díla. Nelze učinit opačný závěr z toho důvodu, že v rozhodnutí je předmětná hráz popsána jako hráz přehrazující vodní tok či údolí. Tím je pouze hráz popsána z technického hlediska (jak je uvedena v katastru nemovitostí) jako hráz nikoliv podélného typu, které obvykle slouží jako protipovodňové opatření. Z takové informace nelze dovozovat skutečnost, že se z funkčního hlediska nejedná o hráz rybníka.

[10] Ze zákona o rybářství nevyplývá, že případné uzavření nájemní smlouvy je překážkou pro vydání rozhodnutí o změně daného rybářského revíru. Jak navíc vyplývá z bodu III. Doba nájmu, odst. 4 předmětné nájemní smlouvy, ta s možností změny rybářského revíru počítala, přičemž na právní moc rozhodnutí o změně rybářského revíru vázala zánik nájemního vztahu založeného touto smlouvou.

[11] Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[12] Osoba zúčastněná na řízení se v podání ze dne 6. 5. 2015 ztotožnila se stanoviskem žalovaného. K věci uvedla, že při posuzování, zda je vodní nádrž rybníkem, nutno vycházet výlučně ze zákona o rybářství a ze zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů. Údaje v katastru nemovitostí, které určují druh pozemku či způsob využití pozemku, nejsou pro účely tohoto řízení právně závazné. Pokud tedy u vodní nádrže „Lubná“ není v katastru nemovitostí u způsobu využití pozemku uveden rybník, o čemž není sporu, neznámá to, že tato vodní nádrž není rybníkem ve smyslu zákona o rybářství. Ze zmiňované nájemní smlouvy vyplývá, že vodní nádrž „Lubná“ je určena především k chovu ryb (což ani nebylo ve správním řízení zpochybněno), lze regulovat její vodní hladinu a je tvořena hrází a dalšími technickými zařízeními.

[13] K námitce nedoložení souhlasu manželů J. se zrušením části rybářského revíru (námitka nebyla uplatněna ve správním řízení, ale až v žalobě) nutno odkázat na závěr žalovaného, že předmětná vodní nádrž je samostatnou věcí, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2010, č. j. 2 As 18/2010-140, dle něhož rybníkem zatopené pozemky nejsou součástí rybníka ve smyslu § 2 písm. c) zákona o rybářství. V rámci provedení dokazování ve správním řízení bylo prokázáno, že vodní nádrž „Lubná“ je rybníkem a výlučným vlastníkem hráze rybníka i veškerého souvisejícího technického zařízení je osoba zúčastněná na řízení. Ta tak byla oprávněna iniciovat zrušení části rybářského revíru.

[14] Ohledně nemožnosti změnit rybářský revír z důvodu existence nájemní smlouvy nutno zcela odkázat na stanovisko žalovaného. Lze pouze dodat, že se jedná o soukromoprávní jednání nemající žádný vliv na existenci rybářského revíru.

[15] Z uvedených důvodů by tedy žaloba měla být zamítnuta.

V. Replika žalobce

[16] V podání ze dne 20. 5. 2015 žalobce uvedl, že dle něj vodní nádrž „Lubná“ není v občanskoprávním smyslu samostatnou věcí, se kterou by mohlo být nakládáno odděleně od pozemků tvořících jeho dno a břehy. Žalovaný se tak pouze vyhnul žalobní námitce, že osoba zúčastněná na řízení nebyla v době rozhodování krajského úřadu výlučným vlastníkem všech pozemků, na nichž se vodní nádrž „Lubná“ nachází. Argumentace, že se v případě hráze jedná z funkčního hlediska o hráz rybníka, je nepodložená. Vodní nádrž byla přenechána žalobci do

užívání za účelem druhotného využití. Zjištění, pro jaké prvotní využití byla předmětná vodní nádrž zbudována, učiněno nebylo. Přitom teprve na podkladě takového zjištění bude možné učinit závěr o charakteru vodní nádrže. Námitce, že nájemní smlouva nebyla překážkou napadeného rozhodnutí, nelze přisvědčit. Pokud žalobci svědčilo právo nájmu k vodní nádrži, potom je třeba se zabírat otázkou, jaká rozhodná změna odůvodňující vyjmutí předmětné vodní nádrže s odkazem na § 4 odst. 6 zákona existovala. Poukazuje-li žalovaný na znění nájemní smlouvy, potom je třeba namítnout, že zánik nájmu nastal až jako důsledek rozhodnutí krajského úřadu, nikoliv jako předpoklad takového rozhodnutí. Lze souhlasit, že nájemní smlouva počítala s možností zániku nájmu v důsledku rozhodnutí o změně rybářského revíru, pro které ovšem musely být splněny zákonné podmínky. Ty ovšem splněny nebyly, neboť v době rozhodování nájemní vztah trval, zanikl až *ex post*, a to jen a pouze v důsledku rozhodnutí správních orgánů.

VI. Posouzení věci soudem

[17] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí krajského úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[18] V daném případě je klíčovou otázkou, zda je shora popsaná vodní nádrž „Lubná“ rybníkem ve smyslu § 2 písm. c) zákona o rybářství, neboť krajský úřad (a žalovaný tento postup aproboval) provedl změnu rybářského revíru Olšava 2A č. 461 110 vyjmutím vodní nádrže „Lubná“ *na žádost vlastníka rybníka*, jak to zákon o rybářství umožňuje.

[19] V této otázce soud vycházel z toho, že za rybník ve smyslu a pro účely zákona o rybářství je nutno považovat každé takové vodní dílo, které vyhovuje legální definici rybníka uvedené v § 2 písm. c) zákona o rybářství. Podle tohoto ustanovení je rybníkem vodní dílo, které je vodní nádrží určenou především k chovu ryb, ve kterém lze regulovat vodní hladinu, včetně možnosti jeho vypouštění a slovení; rybník je tvořen hrází, nádrží a dalšími technickými zařízeními.

[20] K zjištění zda je vodní dílo rybníkem či ne, je nutné důkladně posoudit kumulativní splnění všech zákonných náležitostí stanovených zákonem o rybářství. Musí se tedy jednat: 1. o vodní dílo, 2. které je vodní nádrží určenou především k chovu ryb, 3. ve kterém lze regulovat vodní hladinu, včetně možnosti jeho vypouštění a slovení, a 4. které je tvořeno hrází, nádrží a dalšími technickými zařízeními.

[21] Žalobce projevil svůj nesouhlas se závěrem, že vodní nádrž „Lubná“ je rybníkem dle zákona o rybářství, již v průběhu správního řízení. V odvolání žalobce v první řadě obecně namítl, že krajský úřad neobjasnil svůj názor, že vodní nádrž Lubná splňuje definici rybníka. Dále pak namítl, že se krajský úřad nevypořádal s jeho námitkami ohledně průtočnosti nádrže Lubná a funkce hráze. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval rozbořením jednotlivých částí definice rybníka dle zákona o rybářství z toho hlediska, zda v daném případě došlo k jejich naplnění.

[22] Pokud jde o uplatněné žalobní body, nutno v prvé řadě konstatovat, že žalobní argumentace týkající se hráze a její povahy není důvodná. Definice rybníka v zákoně o rybářství hovoří pouze o „hrázi“, nikoliv o „hrázi rybníka“. Bližší konkretizace hráze v rozhodnutích správních orgánů (zde jako hráze „*přehrazující vodní tok nebo údolí*“) tak *prima vista* nevylučuje naplnění definice rybníka. Jak je navíc zřejmé z fotodokumentace nacházející se ve správním spisu, předmětná hráz skutečně přehrazuje vodní tok. Uvedené označení je tudíž zcela namístě. K dané problematice lze dále uvést, že vyhláška č. 23/2007 Sb., o podrobnostech vymezení vodních děl evidovaných v katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů, na kterou žalobce odkázal v odvolání, vymezuje pouze tři typy hrází jako staveb, včetně funkčních zařízení. Těmi jsou hráz, která 1. *přehrazuje vodní tok nebo údolí a která slouží k trvalému nebo občasnému vzdouvání nebo akumulaci povrchových vod*, 2. *slouží na ochranu před povodněmi, popřípadě ke zvětšení kapacity koryta vodního toku*, nebo 3. *slouží k ohrázování vodních nádrží*. „Hráz rybníka“ tedy mezi nimi ani není. Již z toho lze dovodit, že hráz rybníka spadá pod některou z uvedených kategorií hrází, a to vždy podle konkrétních okolností. Opačný výklad by vedl k absurdnímu závěru, dle něhož žádná hráz není hrází rybníka, a tedy žádná vodní nádrž není rybníkem.

[23] Stejně tak je nedůvodným též žalobní bod poukazující na relaci mezi rozhodnutími správních orgánů a obsahem *Nájemní smlouvy č. 4.3/OPM UH/43/2009* uzavřené dne 15. 12. 2009 mezi Českou republikou – Zemědělskou vodohospodářskou správou coby pronajímatelem a žalobcem jako nájemcem. Nájemní smlouva je občanskoprávní závazkový vztah upraven předpisy soukromého práva (občanským zákoníkem), zatímco rybářský revír je upraven předpisy práva veřejného (zákonem o rybářství). Jako v mnoha jiných případech, i zde je nutno rozlišovat soukromoprávní a veřejnoprávní rovinu věci (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 Afs 86/2008-94, publ. pod. č. 1934/2009 Sb. NSS, o souběhu povinností platit nájemné i místní poplatek za užívání veřejného prostranství). Při změně rybářského revíru (včetně jeho zrušení) jsou podstatné zákonné podmínky vymezené v § 4 zákona o rybářství. Z textu dotčených ustanovení je patrné, že zákon umožňuje změnit rybářský revír mj. na žádost vlastníka rybníka, přičemž o případných nájemních vztazích zákon mlčí, z čehož lze dovodit, že ty v tomto směru nemají žádnou relevanci. Jak dále správně poukázal žalovaný, sama nájemní smlouva se změnou rybářského revíru před skončením doby nájmu počítala, a to v části III. bodu 4. Ve světle právě uvedeného je pak námitka žalobce obsažená v replice zcela bezpředmětná.

[24] K námitce chybějícího souhlasu manželů J. s vynětím vodní nádrže Lubná z předmětného rybářského revíru nutno uvést, že hráz je coby vodní dílo stavbou. Před nabytím účinnosti nového občanského zákoníku platila zásada *superficies solo non cedit*, tedy stavba neustupovala pozemku a vlastník stavby a pozemku mohl být rozdílný. Od 1. 1. 2014 je účinný nový občanský kodex, který opačnou zásadu, tedy *superficies solo cedit*, opět zavedl (§ 506). Dle jeho přechodných ustanovení (§ 3055) nicméně platí, že stavba spojená se zemí pevným základem, která nebyla podle předchozích právních předpisů součástí pozemku, na němž je zřízena, a byla ke dni nabytí účinnosti nového občanského zákoníku ve vlastnictví osoby odlišné od vlastníka pozemku, se nestala součástí pozemku a je nemovitou věcí. Tato právní úprava dopadá i na nynější věc: mezi stranami není sporu o tom, že pozemek parc. č. st. 629/9 v katastrálním území Korytná a na něm stojící stavba – část předmětné hráze,

měly v době nabytí účinnosti nového občanského zákoníku odlišné majitele, stavba se proto nestala součástí pozemku, a to ani později, neboť majitelé jsou pořád rozdílní: pozemek vlastní manželé J. a stavbu osoba zúčastněná na řízení.

[25] V posuzované věci je navíc klíčové, zda je vodní nádrž „Lubná“ rybníkem dle zákona o rybářství a osoba zúčastněná na řízení jeho vlastníkem. Zákon o rybářství v § 2 písm. c) jednoznačně stanoví, že rybník je coby vodní dílo tvořen hrází, nádrží a dalšími technickými zařízeními. Ze zákona tudíž neplyne, že by rybník byl tvořen též pozemky pod jeho jednotlivými částmi, a to ani pozemky zatopenými vodou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2010, č. j. 2 As 18/2010-140; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Vzhledem k právě uvedenému je zřejmé, že dotčený pozemek manželů J. není součástí potenciálního rybníka „Lubná“. Souhlas manželů J. s jeho vynětím z rybářského revíru tak nebyl v dané věci relevantní. Pouze pro úplnost soud dodává, že žalobce podobně, jak tomu bylo výše u nájemní smlouvy, dostatečně nerozlišuje mezi soukromoprávní a veřejnoprávní rovinou věci. Pojem rybníka dle rybářského zákona a pro jeho účely je institutem veřejného práva. Argumentace čistě soukromoprávním pojetím rybníka tak v daném případě nemůže obstát. Ani tento žalobní bod tedy nebyl důvodný.

[26] Jinak je tomu ovšem v případě účelu vodní nádrže „Lubná“. Aby mohl rybářský orgán dle § 4 odst. 6 zákona o rybářství rozhodnout o změně rybářského revíru na základě žádosti vlastníka rybníka, musí být v první řadě postaveny najisto dvě podmínky, totiž že se jedná o rybník a že žadatel je zároveň jeho vlastníkem. V každém takovém případě se tedy rybářský orgán musí naplněním těchto podmínek dostatečně zabývat. V případě účelu (coby jednoho z definičních znaků rybníka) vodní nádrže Lubná tak však správní orgány neučinily řádně.

[27] Zákon o rybářství v definici rybníka vyžaduje, aby šlo o vodní nádrž *určenou především k chovu ryb*. Vodní nádrže mohou plnit různé funkce: zásobování pitnou vodou, akumulaci užitkové vody pro průmysl, vytváření zásob vody pro závlahy, výrobu vodní energie, protipovodňovou ochranu, vyrovnávání a nadlepšování průtoků, chov ryb, lodní dopravu, rekreaci a sportovní vyžití, v poslední době se zdůrazňuje zvyšování retence vody v přírodě. Aby však byla vodní nádrž rybníkem ve smyslu zákona o rybářství, musí sloužit *především k chovu ryb*. Chov ryb tedy má být její funkcí primární, nikoliv sekundární, druhotnou. Závěr o naplnění této podmínky v nyní projednávané věci ovšem ze správního spisu jednoznačně nevyplývá.

[28] Ze správního spisu naopak vyvstávají pochybnosti o tom, k čemu vodní nádrž „Lubná“ slouží či má sloužit především. Zde je nutno uvést, že účel vodního díla bude objektivně patrný zejména z dokumentů souvisejících s jeho prováděním (výstavbou) a užíváním. Takovými jsou zejména stavební povolení (viz § 15 odst. 3 vodního zákona), kolaudační souhlas, provozní řád, manipulační řád apod. V těchto dokumentech je účel vodního díla objektivizován jejich veřejnoprávní povahou. Lze dovodit, že z tohoto důvodu bude jejich doložení k důkazu ve správním řízení pro žadatele zásadní. Nejsou-li tyto dokumenty dostupné, lze samozřejmě účel vodního díla prokázat i jinak, např. doložením jiných, a to i soukromoprávních listin (smluv atd.). Vyvozovat však účel „rybníka“ pouze z nájemní smlouvy v situaci, kdy žadatel ani nebyl vyzván k doložení některé ze shora uvedených listin veřejnoprávního charakteru, se jeví býti nedostatečným. V daném případě navíc doložená nájemní smlouva ve zkoumaném ohledu sama o sobě ani ničeho nevypovídá

o přednostním využití nádrže k chovu ryb. V její části II. Předmět a účel nájmu, bodu 1. je uvedeno, že vodní nádrž „Lubná“ se přenechává nájemci (žalobci) „[z]a účelem druhotného využití – extenzivní chov ryb a sportovní rybolov v souladu s příslušnými předpisy“ (pozn. podtržením text zvýraznil soud), z bodu 2. pak plyne, že pro rybářské využití je určena vodní plocha nádrže o velikosti 1,820 ha. Z uvedeného tak vyplývá pouze to, že předmětná vodní nádrž je využitelná *též*, nikoli v první řadě, pro chov ryb.

[29] Ve vyjádření k žalobě žalovaný poukazoval na manipulační a provozní řád předmětné vodní nádrže, tento však není obsahem správního spisu a nebyl doložen ani v průběhu soudního řízení. Stejně tak správní spis neobsahuje ani některou jinou z výše poukazovaných listin veřejnoprávního charakteru, z nichž by byl účel vodní nádrže zřejmý. Krajský úřad v tomto ohledu vycházel pouze z předmětné nájemní smlouvy, z níž navíc učinil závěry, které z jejího obsahu nevyplývají. V odvolání žalobce mimo jiné namítal, že nebyly naplněny jednotlivé definiční znaky rybníka. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí problematice splnění těchto definičních znaků sice věnoval, v otázce účelu vodní nádrže však aproboval jak krajským úřadem učiněný nesprávný hodnotící soud nevyplývající ze spisových podkladů, tak zejména zjevnou nedostatečnost těchto podkladů. Závěr o tom, že vodní nádrž „Lubná“ slouží především k chovu ryb, tedy bude muset být v dalším řízení lépe podložen.

VII. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného nezákonným. Proto jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[32] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika ze dne 20. 5. 2015) a tři režijní paušály, ve výši 3 x 3 100 Kč a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.

[33] Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení (ostatně osoba zúčastněná na řízení takové důvody ani netvrdila).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. ledna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu